

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE NIEUWE BURGGRAAF

N° 2664

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De nieuwe burggraaf

HOOFDSTUK I.

EEN NIEUW LID VAN DE WINDSOR-CLUB

Het was ongeveer negen uur 's avonds en in de grote conversatiezaal van de « Windsor Club » in de Oxford Street in Londen bevonden zich een dertigtal leden.

Sommigen zaten om de grote leestafel in het midden van het vertrek, maar de meesten hadden zich voorzien van een dagblad of een illustratie en zich daarmee teruggetrokken in een van de talrijke gemakkelijke fauteuils, die in het grote vertrek verspreid stonden.

Door de openstaande deuren kon men

in de aangrenzende biljartzaal kijken, waar een zestal biljarts stonden, die op dit ogenblik allen bezet waren.

Dicht bij de grote middentafel, zodat zij de hand maar hoefden uit te steken om een nieuwe krant te kunnen grijpen, zaten Lord William Aberdeen, de Vice-President van de Windsor Club en zijn vriend Charles Brand.

De eerste was een man in de kracht van zijn leven, met een scherp getekend gezicht, staalgrijze ogen en aan de slapen licht grijzend haar.

Zijn metgezel was jonger en beschikte over een paar helder blauwe ogen, gevulde wangen en een overvloed van donkerblond haar.

Men zag de twee heren meestal samen.

De beide heren waren op dit ogenblik in een sportblad verdiept en wijdden hun aandacht aan de verslagen van de pas geëindigde voetbalfinales, die dat jaar in Engeland een bijzonder spannend verloop hadden gehad.

Maar nu ging de deur open naar de brede gang en er kwamen twee heren binnen, die dadelijk de aandacht van Lord Aberdeen schenen te trekken.

Zij waren beiden in rok, maar daarin bestond dan ook de enige overeenkomst.

De een was een breedgeschouderde, corpulente man, de ander was klein en mager, met een sluw gezicht, waarin twee vossenooogjes schitterden.

De laatste was sinds een paar weken als lid van de Windsor Club aangenomen.

Zijn naam was Herbert Bloom.

Hij was een van die personen, die de laatste jaren door leveranties aan de nieuwe Afrikaanse staten grote kapitalen hadden verdiend en daar helemaal geen geheim van maakten.

Het had hem niet veel moeite gekost, zich als lid van de Windsor Club te laten inschrijven, want deze sociëteit behoorde niet tot de uitsluitend adellijke clubs, maar recruteerde ook haar leden onder de geldaristocratie, natuurlijk voor zover er op het verleden van de aspirant-leden niets viel aan te merken.

De man, die met hem mee binnenkwam in de conversatiezaal, was een vreemdeling voor alle anderen.

Zoals gezegd, was hij groot en zwaar, met een dik, plat gezicht, waarin een kleine neus als het ware scheen te ver-

dwalen, kleine varkensoogjes, hele lichte en dun geplante wenkbrauwen en ongelooflijk grote oren, die bovendien nog de fout hadden, dat zij heel ver van zijn hoofd stonden.

De man kon misschien twee- of drieenvijftig jaar zijn, maar dat zou men niet zeggen aan de kleur van zijn kortgeknipt gitzwart haar.

Op zijn overhemd schitterden twee kolossale diamanten knopen en zijn manchetten staken ver uit de mouwen van de onberispelijk zittende rok en ook hier schitterden diamanten als manchetknopen.

De man stond een ogenblik stil op de drempel en liet zijn knipperende oogjes in het rond gaan.

Toen kuchte zijn metgezel, nam hem bij de arm en voerde hem naar het midden van het vertrek, waarbij Lord Aberdeen tot de ontdekking kwam, dat de heren precies in zijn richting kwamen.

En toen klonk de stem van Herbert Bloom:

— Mijnheren, staat mij toe, dat ik mijn vriend Bernard Bumpsey aan u voorstel en in het bijzonder aan Lord Aberdeen, onze eminente vice-president. Mijn vriend Bernard zou niets liever willen, dan in uw kring te worden opgenomen en ik ben zo vrij hem hierbij als aspirant-lid voor te stellen.

Men was in een Engelse club en daarom gaven maar heel weinig leden zich de moeite helemaal op te staan.

Maar Lord Aberdeen was in zijn kwaliteit van vice-president wel genoodzaakt zijn krant weg te leggen en op te staan, want Bloom had zich meer speciaal tot hem gericht.

Hij keek Bumpsey meer nieuwsgierig dan vriendschappelijk aan en nam, schijnbaar een beetje aarzelend, de vet-

te, blijkbaar door een manicure goed onderhouden hand aan, van het pas geïntroduceerde aspirant-lid.

Toen wendde hij zich tot Bloom en zei hoffelijk:

— U behoort nu al een paar weken tot de leden, mijnheer Bloom en u zult dus wel weten, dat ik niet alleen te beslissen heb over het toelaten van uw vriend, mijnheer Bumpsey. Wanneer hij werkelijk lid van onze club wil worden, dan zijn er, behalve u, nog twee leden nodig, die hem voordragen en dan wordt over zijn aannemen beslist door de balotage. Drie zwarte kogels zijn voldoende om de aanneming van nieuwe leden te weigeren en ik moet zeggen, dat wij hier erg streng zijn.

— Nu, ik denk wel niet, dat er moeilijkheden met mijn aanneming zullen worden gemaakt, riep Bernard Bumpsey met een stem, die tot in de verste hoeken van de bijzatkamer te horen was. IK heb mijn geld eerlijk verdiend, ik ben behoorlijk getrouwd, ik heb met ere twee kinderen groot gebracht en ik lever de belasting heel wat op.

— Wel, mijnheer Bumpsey, dat zijn prachtige karaktertrekken, zei nu Lord Aberdeen kalm, en ik ben overtuigd, dat onze leden die in aanmerking zullen nemen, wanneer de balotage plaats zal vinden. Wilt u niet plaats nemen?

— Ik zal zo vrij zijn, met uw goedvinden, antwoordde Bumpsey, en hij liet zijn groot lichaam in een fauteuil zakken.

Hij keek Lord Aberdeen een ogenblik door zijn half-lichtgeknepen oogleden aan en ging verder:

— Weet u, wie ik ben, mylord?

— Ik moet u eerlijk bekennen, mijnheer Bumpsey, dat ik uw naam voor het eerst hoor vanavond en dat ik mij uw gezicht niet kan herinneren en toch

is het een gezicht, dat men niet zo snel vergeet, als men het eenmaal gezien heeft...

— Dat is mij al eens meer gezegd, mylord, zei de grote man met een dreunende lach, en toch, het verbaast mij, dat u nooit van mij gehoord hebt! Ik ben de cokesman Bernard Bumpsey, bent u nu wat beter op weg?

— Ah zo, de bekende man van de cokesovens?

— Ja, precies. Ik zie het al, u begint lout te ruiken. Nu, ik mag ook gerust zeggen, dat er in de staalindustrie weinig personen zijn, die nog nooit van mijn product gehoord hebben.

— Wel, dat is heel interessant, zei Lord Aberdeen een beetje verbluft. Maar ik neem het op uw gezag graag aan.

— Nu, u mag mij geloven of niet, ik ben in de cokes rijk geworden en toch had ik er geen sikképit verstand van. Weet u, wat ik voor die tijd deed?

Lord Aberdeen nam de zware figuur eens rustig op en toen luidde zijn oordeel:

— Bioscoop-portier misschien?

— Nee, mylord. Ik was fietsenmaker.

— Een reuzevak, meneer Bumpsey, zei de vice-president, maar ik moet erkennen, dat de overgang tamelijk groot is.

— Ha, ha ha! schaterlachte Bernard Bumpsey. Dat mag u wel zeggen! Wel mylord, ik had van cokes ook niet meer verstand dan ieder ander. Maar toen kwam er een vriend, die handel zag in cokes, toen de staalfabrieken niet voldoende van dit materiaal konden krijgen voor hun productie. Ik had een sommetje kunnen wegleggen; ik waagde het er op, we begonnen met een oude oven achter Leeds en binnen een paar jaar waren wij er bovenop. Wat zegt u daarvan, mylord?

— Ik vind het werkelijk buitengewoon, dat is alles wat ik er van zeggen kan, mijnheer Bumpsey, antwoordde Lord Aberdeen. Die transacties zullen u wel geen windeieren gelegd hebben?

— Wat noemt u een windel? Ik heb er een paar miljoen aan verdiend.

— Mijn compliment, mijnheer, dat is voor een fietsenmaker een mooie prestatie.

Maar nu kwam Bloom tussenbeide, die al die tijd, zonder een woord te zeggen, had geluisterd.

— En toch ontbreekt er nog iets aan zijn geluk, mylord, zei hij. Kijk eens hier wat hij gedaan heeft, is toch geen bagatel. Hij heeft toch gedeeltelijk onze industrie een stevige steun in de rug gegeven. En denkt u, dat hem dat zelfs maar een kleine onderscheiding heeft opgebracht?

— Wat, niet eens een onderscheiding? riep Lord Aberdeen verontwaardigd, dat is een schandaal.

— Heb ik altijd gezegd, mylord, antwoordde Bloom, ijverig met het magere hoofd schuddend. Het is een schande. Er zijn verscheidene lui, die zich op een andere manier verdienstelijk hebben gemaakt en door de koningin in de adelstand zijn verheven. Waarom mijn vriend Bumpsey niet?

— Een raadsel, mijnheer Bloom, een groot raadsel, antwoordde Lord Aberdeen somber. Hebt u al eens navraag gedaan, waar dit aan te wijten is?

— Ja mylord. En weet u, wat zij mij durfden antwoorden?

— Geen flauw idee, mijnheer, antwoordde de vice-president. Natuurlijk een of andere belediging?

— Een belediging? Zij hadden het lef mij te vragen, om hun met die onzin niet langer aan het hoofd te zeuren, zoals zij zeiden.

— Dat is het toppunt, zei Lord Aberdeen hoofdschuddend, maar hij wisselde een snelle spottende blik met Charles Brand, die moeite had, zijn ernst te bewaren.

— Maar mijn vriend Bumpsey geeft het niet op, mylord. Hij wil beslist een adellijke titel hebben, omdat hij van oordeel is, dat hem die toekomt. Het is nu maar de vraag: is zo iets mogelijk, als de koningin hem die niet verleent?

— Dat is te zeggen, als uw vriend zich tevreden zou stellen met buitenlandse adel, dan zeker.

Bumpsey sperde zijn varkensoogjes zo wijd mogelijk open, trok zijn valskeurige wenkbrauwen op en riep uit:

— Maar hoe gaat dat dan in zijn werk?

— Heel eenvoudig, men koopt een bezitting, waaraan de adellijke titel onverbrekkelijk verbonden is en zo kan men in Italië wel geen graaf, maar toch burggraaf worden, jonkheer en baronet.

— En wat kan zo 'n grapje kosten?

— Dat hangt natuurlijk af van de grootte van het landgoed en van de waarde van de titel. Men kan in Spanje terecht van dertigduizend tot drie miljoen pesetas en in Italië kan men al baronet worden voor het bedrag van een half miljoen lire.

— Ik zou dus, als ik dat zou willen, morgen nog een Italiaanse baronet kunnen zijn?

— Nu, dat is wat erg vlug, maar toch zeker wel binnen een paar weken.

Het scheelde heel weinig, of de cokes-handelaar was zijn lordschap om de hals gevlogen.

Hij wierp een blik op zijn horloge, stond opgewonden op, greep zijn vriend Bloom bij de arm en zei:

— Mijnheren, voor vanavond is het walletjes gewaast. Ik heb nog een af-

spraak. Het was mij heel aangenaam en ik hoop, dat ik binnenkort onder de leden van de Windsor Club zal kunnen worden gerekend.

Na deze korte toespraak maakte hij een onbeholpen buiging voor het gezelschap en verliet de zaal, zo snel, dat hij

zijn vriend Bloom als het ware in zijn kielzog meesleurde.

En hij zag niet, hoe Lord Aberdeen hem met een eigenaardige blik in zijn staalgrijze ogen nakeek en toen zachtjes, onhoorbaar voor alle anderen, enige woorden met zijn vriend wisselde.

HOOFDSTUK II.

DE TITEL

Omstreeks twee uur in de middag van de volgende dag stopte er een taxi voor het vergulde hek van een prachtig huis in Covent Garden, dat sedert een paar jaren aan de heer Bernard Bumpsey toebehoorde.

Het lag vrij ver van de weg af en was er van gescheiden door een mooie voortuin, met lage heesters beplant.

Uit de auto stapte een heer totaal in het zwart gekleed, met een zwarte puntbaard, glanzend zwart haar en een gouden bril op, die hij telkens met een zenuwachtig gebaar verschoof. Onder zijn arm droeg hij een gele diplomaten-tas.

Hij was blijkbaar erg bijziende en had geruime tijd nodig om in zijn portemonnaie het nodige geld voor de chauffeur te vinden.

De auto reed weg en de bezoeker trok

aan de bel naast het monumentale hek.

Hij moest een tijdje wachten en toen hij opzij keek zag hij, aan de andere kant van het hek, een knap jong meisje staan, helemaal in het wit, dat stond te praten met een jongeman, van wie zij echter door het vergulde ijzeren traliewerk gescheiden was.

Het meisje had het mooiste zwarte haar, dat men zich kan voorstellen, en prachtige reebruine ogen, die vrolijk en wel wat brutaal de wereld inkeken.

De jongeman was blond, groot en krachtig gebouwd en eenvoudig, maar smaakvol gekleed.

En terwijl de twee daar zo stonden te praten, ging er ergens in het huis een raam open en een bulderende tenorstem schreeuwde:

— Mildred, kom dadelijk in huis. Bliksemse meid! Anders kom ik je halen!

Maar de jongelui wachtten niet op dit blijkbaar ongewenste bezoek, maar de jongen nam snel zijn hoed af, sprak nog snel een paar woorden met het lieve meisje en liep toen snel weg, juist toen mijnheer Bumpsey met grote stappen door de tuin kwam aanstormen.

Bijna tegelijkertijd kwam een deftige bediende aanstappen, die door de spijlen van het hek heen aan de bezoeker vroeg, wat hij wenste.

— Ik zou graag direkt uw meester willen spreken, vriend, antwoordde de man met het zwart puntbaardje, met een merkbaar Italiaans accent. Ik kom wegens een erg belangrijke zaak.

Hij had in zijn zak gegrabbeld en haalde er nu een tamelijk groot visitekaartje uit, waarop te lezen stond:

Paolo Busoni,

Agent in Onroerende Goederen.

De knecht nam het kaartje aan en scheen een ogenblik te twifelen.

Toen kreeg hij zijn baas in het oog, die net een preek tegen zijn dochter scheen te houden, en gaf hem het kaartje.

Deze nam het aar, keek er even op en gaf het toen de bediende weer terug met de woorden:

— Zeg die man, dat ik al huizen genoeg heb en er niet nog een bij wil kopen.

En vervolgens wendde hij zich tot zijn dochter met de weinig vriendelijke woorden:

— Ga naar binnen, meid, ga naar je kamer en laat ik je niet nog eens snappen met die kale sinjeur, die slungel, die het alleen maar op je geld voorzien heeft.

— Dat is niet waar, Pa! riep Mildred zwaar verontwaardigd uit. Harry geeft

niets om mijn geld en al zou u mij geen cent meegeven, dan zou hij mij toch willen trouwen, en hij trouwt mij, al moest de onderste steen boven.

— Dat zullen wij wel eens zien, riep de verbolgen vader uit. En nu naar binnen, want Sir Lionel Gresham is er en die ontvang ik wel zo lief.

— Maar ik niet! riep Mildred pruilend. Hij is een vervelende, eigenwijze, suffe knul.

Mokkend liep zij het tuinpad af en ging het huis binnen.

Het was onmogelijk, dat de bezoeker een woord van dit gesprek had gemist, want er werd tamelijk hard gesproken, daar de beide personen driftig waren, maar daarvan was op zijn gebruinte gezicht niets te lezen.

De bediende was naar hem toegekomen en had hem het kaartje weer teruggegeven en hem de boodschap van zijn meester overgebracht.

Maar die Italiaan scheen iemand te zijn, die zich niet zo vlug liet afscheppen.

— Maar het betreft hier geen huizen in Engeland. Zeg dat tegen je meester, riep hij luid. Ik kom om hem een klein kasteel in Italië aan te bieden. Zeg maar aan mijnheer Bumpsey, dat ik zijn verlangen in die richting ken, een lid van de Windsor Club heeft mij op de hoogte gebracht.

Mijnheer Bumpsey had hele goede oren en de Italiaanse agent had hard genoeg gesproken.

En zo stond de fabrikant plotseling stil op zijn weg naar het huis, en draaide hij zich om, kwam naar de Italiaan toe, en vroeg zachtjes:

— Bent u in staat om mij te voorzien... van datgene, waarover ik gisteren in de Windsor Club sprak?

— Dat ben ik, signor.

Deze titel scheen bijna een adellijke klank te hebben.

Bumpsey kreeg een kleur van plezier en maakte eigenhandig het hek open, om zijn bezoeker binnen te laten.

Deze volgde nu met kleine pasjes de schatrijke parvenu en liep achter hem de grote hall binnen, waar niets aan luxe gespaard was.

Bumpsey ging de Italiaanse agent voor naar een met overdadige weelde gemeubileerd werkvertrek, waar een reusachtig bureau stond en een grote moderne brandkast.

Bumpsey nam plaats in zijn bureau-stoel, vouwde de handen over zijn ronde buik en zei:

— Steek nu maar eens van wal, vriend.

Busoni opende bedrijvig zijn tas en daar kwamen nu te voorschijn een aantal keurig getekende plattegronden, foto's en gedrukte formulieren en begon toen:

— Ik weet, dat het u te doen is om de adellijke titel en tot mijn grote voldoening ben ik in staat aan uw wensen dienaangaande te voldoen. Ik kan u leveren een authentiek kasteel in het noorden van Italië, in de buurt van Genua. Het is niet groot, het ligt een beetje afgelegen, maar daarentegen heeft de eigenaar recht op de titel van Visconti.

— Wat is Visconti voor een ding?

— In het Engels zou men zeggen burggraaf, mijnheer Bumpsey, viscount.

De kleine ogen van de handelaar begonnen te schitteren en hij boog zich vol aandacht voorover en vroeg:

— En een kasteel er bij?

— Een klein, mijnheer. Maar heel oud. En uitstekend onderhouden.

— Een kasteel... een titel, mompelde Bumpsey verrukt in zichzelf. Een Ita-

liaanse Visconti. Al mijn vrienden zullen barsten van jaloezie.

Daarop wendde hij zich weer naar de agent en vroeg:

— En wat zou dat grapje moeten kosten?

— Een kasteel plus titel: driehonderdduizend lire, mijnheer.

Bumpsey rekende dit bedrag snel in Engelse ponden om en riep toen uit:

— En voor die som zou ik een Italiaanse graaf worden?

— Burggraaf, mijnheer, burggraaf. Maar het is bijna hetzelfde. U heet dan voortaan Visconti Bernardo di Bumpsey.

— Visconti Bernardo di Bumpsey. Prachtig. Wat zal mijn vrouw opkijken, als ik het haar vertel. Want dan wordt zij, eens kijken, wat wordt mijn vrouw dan, mijnheer Busoni?

— De echtgenoot van de Visconti wordt Viscontesse, mijnheer.

— En mijn kinderen?

— Die erven de titel niet, of zij moeten het kasteel kopen. Laat u het huis aan uw zoon na, dan wordt hij na uw dood Burggraaf en uw dochter blijft Miss, zonder meer. Wilt u het kasteel echter aan haar vermaken, dan krijgt zij de titel van Viscontesse en uw zoon blijft mister, zonder meer.

Dit stelde de heer Bumpsey misschien enigszins teleur, maar hij begreep wel, dat men voor zo'n betrekkelijk gering bedrag niet meer kon eisen.

Hij zat even in gedachten en ging toen verder:

— Het spreekt van zelf, mijnheer Busoni, dat ik mij met eigen ogen wil overtuigen van de waarde van het huis in kwestie. Ik moet eerst zien wat ik voor mijn geld krijg.

— Wie zou u dat kwalijk nemen? Ik treed in deze op voor de huidige eigenaar Visconti di Smith, een Engelsman,

die geen waarde meer aan de titel hecht, daar hij toch geen kinderen heeft en bovendien geld nodig heeft.

— Is hij op dit ogenblik in Engeland?

— Ja, hij woont in de Victoria Street. Hier is zijn adres. U kunt zich bij hem overtuigen van de waarheid van mijn woorden, en het spreekt vanzelf, dat u geen penny betaalt, voor u zich met eigen ogen overtuigd hebt.

— Dat spreekt vanzelf. Ik ga er nog vanmiddag heen. En terzake. U garandeert mij, dat de titel dan van mij is?

— Zo lang u leeft. Dit kunt u trouwens overal informeren, waar u maar wilt. De Italiaanse ambassade of een consulaat zal u daarover alle gewenste ophelderingen kunnen geven.

— Dan is de zaak beklonken, mijnheer Busoni! riep Bumpsey geestdriftig uit. Steek een sigaar op en laten wij er een spatje op zetten, ik wilde zeggen, laten wij een glas sherry drinken!

— Het is heel vriendelijk van u, mijnheer, en ik stel uw gastvrijheid erg op prijs, zei de Italiaanse agent, maar mijn tijd is werkelijk erg beperkt.

— Dan houd ik u niet op, mijnheer Busoni, riep Bumpsey uit. Zodra ik bij de tegenwoordige eigenaar ben geweest, en inlichtingen heb ingewonnen bij de Italiaanse ambassade, zal het mij aangenaam zijn uw bezoek opnieuw te mogen ontvangen. Want ik zal de koop prijs aan u moeten afdragen?

— Ja, dat is gewoonte, maar als u Visconti di Smith liever wilt betalen, is het mij ook goed. Ik keer over veertien dagen naar Italië terug en moet Genua passeren. Als u dat wenst, zal ik u graag de weg wijzen en u naar het kasteel brengen.

— Maar dat zou mij uitstekend uitkomen, mijnheer Busoni! riep Bumpsey

uit. Ik ben niet sterk in het Italiaans, daar kom ik rond voor uit, en het zou erg gemakkelijk voor mij zijn, als ik iemand bij mij had, die de taal verstaat.

— Ik ben graag tot uw beschikking. Dat houden wij dan voor afgesproken.

De agent maakte een diepe buiging, deed zijn tas dicht, en verliet het vertrek.

Op de gang werd hij opgevangen door een bediende, die hem naar de voordeur bracht.

En als de man buitengewoon scherpe oren had gehad, zou hij de Italiaan in het zuiverste Engels tussen de tanden hebben kunnen horen mompelen:

— Driedubbele gek. Als die idioot niet waard is, dat hij wordt uitgeschud, dan raak ik geen brandkast meer aan.

En na deze wonderlijke ontboezeming ging de man met het zwarte baardje zijns weegs.

Hij riep een taxi aan en liet zich naar het midden van de Victoria Street brengen. Daar stapte hij uit, betaalde de chauffeur, en ging lopend verder.

Op de hoek van een brede dwarsstraat haalde hij een sleutel uit zijn zak en stak die in het slot van een tuindeur.

Hij ging naar binnen, liep door de kleine tuin, begroeid met dicht heester-gewas en ging aan de achterzijde een oud en vrij smal huis binnen.

Een jongeman kwam hem vrolijk tegemoet.

Het was Charles Brand, de vriend van Lord Aberdeen.

— Wel, is alles goed gegaan, Edward? vroeg hij nieuwsgierig.

— Zo goed als ik maar kon wensen. De kerel hapte gretig in het stukje spek, dat ik voor hem had neergelegd en hij zit nu in de val.

— Maar kan hij nu niet achter de waarheid komen? Je zei mij toch, dat

je hem naar de Italiaanse consul zou sturen, om iedere achterdocht te vermijden?

— Wel, laat hij dat doen. De consul kan immers niets anders zeggen, dan dat het inderdaad in zijn land mogelijk is, een titel met het landgoed te kopen? En de eigenaar, die vindt hij hier in dit huis.

— Dus hij komt?

— Ja en vanmiddag nog. Het wordt dus tijd, Charles, dat je je als mijn bediende gaat verkleeden.

— Hoe heet je nu eigenlijk?

— Visconti di Smith!

— Ha, ha, en slikte hij dat?

— Zonder meer. De kerel is stapelgek. Hij weet van gekkigheid niet wat hij moet doen. Zodra hij hier geweest is en alles is in orde, ga je met James met ons vliegtuig naar Genua. Ik heb je al gezegd, wat je daar doen moet. Maak voort, maar zorg dat alles volkomen in orde is. Ik zal de man nog wel een week hier houden. En nu niet langer getreuzeld, aan het werk. Ik moet mij nu gaan verkleeden als burggraaf Smith.

En met deze woorden liep Raffles de smalle achtertrap op en stapte een kamer binnen, waar zich in een goed verborgen, hele grote kast een groot aantal kleren van de meest uiteenlopende soort hingen, ook uniformen en livreen.

Een half uur later was hij niet langer de Italiaanse agent, maar een kale heer met een ongezond bleke gelaatskleur, en een bril met een schildpadden montuur op zijn dikke neus.

Wat Charles Brand betreft, hij had zijn blonde haren verborgen onder een voortreffelijke pruik van rossig haar, en een livrel aangeschoten, die hem als gegoten zat.

Een half uur nadat de beide vrienden zich op deze manier vermomd hadden, hield de blinkende auto van Bumpsey voor het huis stil maar ditmaal niet voor de tuin deur.

De bediende, die naast de chauffeur had gezeten, sprong van zijn plaats en belde aan.

Charles Brand deed open en even later liet hij de handelaar binnen.

Bumpsey kreeg alle gewenste inlichtingen en vertrok dolblij, om dadelijk daarna een bezoek te gaan brengen aan de Italiaanse consul.

Nog diezelfde avond ontving de zogenaamde agent een briefje van Bumpsey, waarin deze hem uitnodigde, zo snel mogelijk bij hem te komen.

En een uur later steeg op het vliegveld van Hanley, ten noorden van Londen, het vliegtuig van Raffles op, dat James en Brand binnen enkele uren naar Genua zou brengen.

HOOFDSTUK III.

NAAR HET LAND VAN DE CITROENEN

De zaak tussen de Italiaanse agent in onroerende goederen en « Visconti Bernardo di Bumpsey » kreeg heel snel haar beslag, maar toch waren er nog verscheidene formaliteiten te vervullen en er verliep een week voor de fabrikant kon vertrekken.

Maar hij zou niet alleen gaan.

Mevrouw de Burggravin was al dadelijk even geestdriftig als haar man en zij dreigde het op haar zenuwen te krijgen, toen Bumpsey het voorstel durfde doen alleen naar de nieuwe bezitting te gaan kijken.

Nee, mevrouw moest en zou mee.

Hierover werd aan tafel druk gesproken en toen bleek er nog iemand van de partij te willen zijn en die iemand was Mildred, de knappe dochter.

Zij dreigde helemaal niet met zenuwen, maar zei gewoon, dat zij van plan was mee te gaan. En daarbij schitterden haar ogen zo eigenaardig en lag er zo'n gultige uitdrukking op haar gezicht, dat haar vader en moeder er volstrekt niets van begrepen en elkaar verbaasd aankeken.

Maar alles wel beschouwd konden zij er niets tegen inbrengen, en omdat Mildred van de partij zou zijn, kon men

haar broer Joseph, een lange slungel, met het gezicht van een goedig schaap, niet overslaan.

En zo werd dan besloten, dat het hele gezin naar Genua zou gaan, om vandaar het kasteel op te zoeken, dat zoveel luister zou verlenen aan het geslacht van de Bumpseys.

De agent ontving de mededeling, dat mevrouw en de beide kinderen mee zouden gaan, met een hoffelijke glimlach en verzekerde, dat het hem heel aangenaam zou zijn.

Maar hiermee was het reisgezelschap nog niet volledig...

Op een goede dag kwam Sir Lionel Gresham bij de vader van zijn geliefde, en verzekerde, dat het juist zijn plan was geweest, zich naar Italië te begeven en dat hij zich diep ongelukkig zou voelen, wanneer men hem niet toestond zich bij het kleine gezelschap aan te sluiten.

De fabrikant nam dit voorstel gretig aan, want hij was erg verheugd, dat een authentieke Engelse edelman, al was hij dan ook aan lager wal geraakt, hem de eer gunde van zijn gezelschap.

En nu leek het prachtige huis in Covent Garden gedurende enige tijd veel

op een bijenkorf.

Ieder lid van het gezelschap kocht fototoestellen, ja zelfs alpenstokken, houwelen en bergtouwen, alsof het een reis naar de hoogste toppen van het Himalayagebergte ging worden.

Het was op een verrukkelijke dag in het begin van de zomer, dat de prachtige auto van de fabrikant voor het Victoria Station stilhield.

Het was een prachtige Rolls, die op reis zou worden meegenomen.

Men zou de tocht dwars door Frankrijk maken en zo het nuttige met het aangename verenigen.

Een tweede auto volgde beladen met een paar koffers, die per trein verzonden zouden worden.

De vier leden van het gezin Bumpsey, Sir Lionel en Raffles, nu weer als de agent Busoni, stapten uit, want tot Dover zou de reis per trein worden gemaakt.

Het gezelschap stapte het perron op, nadat de agent welwillend op zich genomen had voor kaartjes te zorgen en daar kreeg de heer Bumpsey zijn eerste schok.

Want op enige afstand zag hij Harry Grant staan, de jongeman, die zijn dochter op zo 'n onbeschaamde manier het hof durfde maken, ofschoon hij hoogstens vijftig pond in de maand verdienste als de assistent van een bekende Londens ingenieur.

De jongeman was in reiscostuum en in gesprek met twee andere heren.

Maar het was alsof hij door een onzichtbare macht opmerkzaam werd gemaakt op de nabijheid van het meisje, dat net het perron op was gekomen, want hij keerde zich om en wisselde een snelle, veel betekenende blik met haar.

— Wat doet die viegel hier? vroeg

mijnheer Bumpsey grommend.

— Ik denk, dat hij op reis gaat, mijnheer Bumpsey, antwoordde Raffles lakoniek, die de vraag verstaan had.

— Had hij dat niet kunnen uitstellen? gromde Bumpsey. Hij weet, dat ik hem niet kan luchten.

— Het is misschien een onbescheiden vraag van mij, mijnheer, maar hoe komt dat zo? vroeg de agent.

— Wel voor de drommel, die jongen heeft het voorzien op mijn dochter.

— En vindt u dat niet goed?

— Kom, kom, meneer Busoni, de dochter van een schatrijke burggraaf kan toch in ernst niet denken aan een huwelijk met een kantoormannetje?

— Het is mogelijk, maar uw dochter schijnt er wel degelijk aan te denken. Kijk eens hoe zij knipoogt en glimlacht naar die jongen.

De agent had goed gezien, want de beide jongelui deden inderdaad, wat hij net had opgemerkt, en dat wel heel dicht bij elkaar.

Met grote stappen liep de toekomstige burggraaf op Harry Grant toe, steunde zijn dikke vuisten in zijn zij, en vroeg dreigend:

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer?

— Wat bedoelt u, mijnheer Bumpsey? vroeg de jongeman op onschuldige toon.

— Houd u niet van de domme, jongmens. U staat met mijn dochter te praten.

— Dat geef ik toe, heeft u er iets op tegen?

— Ik heb er niet alleen iets op tegen, mijnheer, maar ik verbied het m'n dochter zelfs.

— Maar, pa! riep Mildred uit. Stel u niet zo aan. Moet iedereen het weten, dat u aan tiran hant vaar uw dochter?

Mijnheer Grant en ik spraken er net over, dat het zo leuk is, dat hij ook naar Genua gaat.

Het was de heer Bumpsey of hij een klap op het hoofd had gekregen. Hij ging zelfs zo ver, dat hij minachtend vroeg:

— Naar Genua? En wie betaalt dat grapje?

— Het kost hem geen cent, hij gaat met zijn baas en nog een ingenieur om bij Genua bruggen te bouwen in opdracht van de Italiaanse regering.

Het meisje had het laatste triomfantelijk uitgeroepen alsof zij er zelf aandeel in had en nu kwam ook de ingenieur zelf, een rijzige man, met een fijn grijs puntbaardje, dichterbij, om een paar woorden met Harry te wisselen.

Hij scheen Mildred te kennen, want hij nam hoffelijk de hoed voor haar af, en sprak een paar woorden met haar.

Bumpsey wist intussen niet, welke houding hij moest aannemen en hij besloot zich woedend om te draaien en troost te zoeken bij sir Lionel, die met allesbehalve vriendschappelijke gevoelens naar het toneeltje had gekeken.

Wat mevrouw Bumpsey betreft, zij verkeerde in een toestand van ongelooflijke zenuwachtigheid, die onmogelijk groter had kunnen zijn, als zij op de vooravond van een reis naar de maan had gestaan.

Zij liep voortdurend over het perron heen en weer, telde de koffers, telde ze nog eens, dacht zich te hebben vergist en telde ze voor de derde maal. En zij dankte de hemel, toen zij eindelijk rustig en wel in een coupé eerste klasse zat, met haar man aan de ene kant, haar dochter aan de andere kant, haar zoon in het hoekje bij het raam en sir Lionel en de agent tegenover zich.

De aanstaande burggraaf scheen nog

altijd erg uit zijn humeur te zijn en nu viel hij tegen zijn dochter uit:

— Hoor eens meisje, dit kan geen toeval zijn. Heb jij dit soms van tevoren geweten?

— Maar, pa! zei het meisje met een gezicht als de beledigde onschuld.

— Het lijkt mij in ieder geval verdacht, dat je de laatste dagen zo getreuzeld hebt met je toebereidselen voor het vertrek, antwoordde haar vader. Nu, in ieder geval zullen wij die jongen gelukkig gauw genoeg kwijt zijn, want zij reizen per trein.

— Neem mij niet kwalijk, pa, maar dat is een vergissing van u, merkte Mildred op, met dezelfde onschuldige uitdrukking op haar gezicht. De ingenieur, mijnheer Blunt, reist met opzet in een grote auto door Frankrijk, omdat hij toch een wagen mee moet hebben.

Nu dacht de heer Bumpsey werkelijk te barsten van woede en riep uit:

— Maar dat is een complete samenzwering. Dan is die ingenieur ook in het komplot. O, maar wacht eens, Vicomte Bumpsey is er ook nog, ik laat niet met mij spotten. Wij zullen eens zien, wie aan het langste eind trekt; wat zegt u, sir Lionel?

Het was een korte vraag, maar heel lastig te beantwoorden en daarom zei sir Lionel helemaal niets, maar kuchte eens, draalde zenuwachtig op zijn plaats heen en weer en keek met geveinsde belangstelling naar de koelen in de wei, want al enige tijd had de trein Londen verlaten en stormde nu in snelle vaart naar Dover, vanwaar de kanaalboot naar Calais zou oversteken.

En de eerste reiziger, die Bumpsey op het perron van de havenstad ontdekte, was Harry Grant.

Er scheen niets aan te doen te zijn, hij zou aan de aanwezigheid van de jonge-

man moeten wennen.

Een kwartier later kwam ook de grote wagen van de Bumpseys aan, terwijl die van de ingenieurs met de trein was vervoerd.

Het was een prachtige Rolls Royce, een wagen, die gemakkelijk honderdveertig kilometer per uur kon halen en die plaats bood aan acht en zelfs negen personen.

In Dover kwamen dan ook een vijftal heren bij de ingenieurs, waarschijnlijk tekenaars, landmeters en andere specialisten.

Bumpsey herinnerde zich nu ook heel goed, dat hij niet lang geleden iets in de kranten gelezen had over de aanbesteding van de bouw van een paar nieuwe spoorwegbruggen in noord Italië, en hij vloekte het toeval, dat hem nu juist op de weg van de ingenieurs bracht, aan wie de opdracht gegund was en die nu naar Italië gingen, om daar de voorbereidende werkzaamheden te beginnen.

En nu pas begreep hij ook de volharding, waarmee Mildred had aangehouden de reis mee te maken.

Die ontaarde dochter had natuurlijk alles van het plan en van de reis van Harry Grant afgeweten en van die kennis had zij misbruik gemaakt.

Een kanaalboot is een vrij groot schip en het is heel moeilijk aan boord van zo 'n schip een jong en levendig meisje voortdurend in het oog te houden, wanneer men haar tenminste niet als een jong hondje aan een riem wil leggen.

En zo kon het wel eens gebeuren, dat Mildred nu en dan spoorloos verdwenen was.

Dan zat zij in een of ander verborgen hoekje met Harry Grant en de jongelui waren er al een paar keer in geslaagd, elkaar ongemerkt te kussen.

Nergens is de liefde zo vindingrijk als

aan boord van een groot stoomschip.

Bernard Bumpsey vloekte gedurende de overtocht erg veel en erg ijverig, maar wat hielp het? Hij kon toch onmogelijk als een politieagent achter zijn dochter aanjagen en toch begreep hij instinctmatig wat er achter zijn rug gebeurde.

In Calais aangekomen, het was toen ongeveer drie uur in de middag, werden de auto's dadelijk weer uitgeladen en de tocht begon.

Maar de chauffeur van de Vicomte in spe was een volbloed Engelsman, die nog nooit de voet over het kanaal had gezet en die dan ook beslist niets afwist van de wegen in Frankrijk, terwijl hij bovendien geen enkel woord Frans kende.

Er zat dus niets anders op, dan dat de zogenaamde Italiaanse agent naast de chauffeur ging zitten en hem de weg wees.

Men zou de tocht over Parijs maken en zich niet al te erg haasten, om zich vermoeienissen te besparen en te genieten van de reis.

Maar door het weinig interessante noordelijke deel van Frankrijk zou men zo snel mogelijk heenrijden, besliste mijnheer Bumpsey.

Allen kropen in de auto, en toen de tocht begon en de toekomstige burggraaf nog eens achterom keek, kon hij zien, hoe de grijze Rolls Royce op haar beurt in beweging kwam en dezelfde weg scheen te zullen volgen.

Mildred was in het zonnigste humeur, dat men zich maar kan voorstellen.

De Italiaanse agent moest Frankrijk wel heel goed kennen, want hij aarzelde nooit en op zijn aanwijzing reed de Engelse chauffeur, Brake geheten, de auto over Amiens en Beauvais naar Parijs, waar men 's avonds omstreeks zeven

uur aankwam, juist op tijd voor het diner.

Men zou de nacht in Parijs doorbrengen en daar mijnheer Bumpsey geïnformeerd had naar het duurste hotel bracht Busoni zijn reisgezel naar het Grand Hotel aan de Boulevard des Capucines, een van de oudste en zeker het deftigste hotel van Parijs.

Men had de Rolls Royce uit het oog

verloren en Bumpsey hoopte al dat hij van het gezelschap van de jonge ingenieur bevrijd zou zijn.

Maar die illusie was van korte duur, want de volgende ochtend, in de stad Auvergne, waar het Engelse reisgezelschap net was binnengereeden, vonden zij de grote Rolls Royce voor een garage waar getankt werd.

HOOFDSTUK IV.

HET KASTEEL VAN DE BUMPSEY'S

Op de tweede dag van de reis kwam men tot dicht aan de Italiaanse grens en men overnachtte in Grenoble, in de verrukkelijke streek van de Boven Alpen.

Het humeur, zowel van Bumpsey als van de jonge baronet, was weer een beetje opgefleurd, want na Auvergne had men de grijze wagen van de ingenieur niet meer gezien.

De derde dag stak men de grens over, op een hoogte van twaalfhonderd meter, op enige tientallen kilometers ten westen van de Italiaanse stad Pinerolo.

En door een van de prachtigste gedeelten van noordelijk Italië langs Salvigliano en Cherasco ging de tocht verder naar Genua, waar men om één uur in de middag aankwam.

De reis was vrij vermoelend geweest en men zou die dag niet verder gaan, maar eens goed uitrusten.

De zogenaamde agent excuseerde zich, want hij had een paar dringende zaken te doen, maar hij zou het gezelschap helpen aan een voortreffelijke gids, die hun de bijzonderheden van de stad zou laten zien, als zij dit wilden.

En zo verliet Raffles de Bumpseys in het Hotel de France, waar hij hen

ondergebracht had en zette zijn reis naar een onbekende bestemming voort...

Het gezin Bumpsey rustte een paar uren en daarop maakten zij, terwijl een gids de plaats van Busoni had ingenomen, een rit door de stad.

En voor het Nationale Museum stond alweer de grote grijze wagen van de Engelse ingenieurs.

Mildred scheen dit de gewoonste zaak van de wereld te vinden en zij had blijkbaar niets anders verwacht, maar Bernard Bumpsey dreigde een beroerte te krijgen en gaf de gids direct bevel rechtsomkeer te maken.

De man verstond gelukkig Engels genoeg om dit te begrijpen, of liever om het te verstaan, want hij begreep er niet veel van.

En zo zouden de Bumpseys deze keer niet het Nationale Museum van binnen bezichtigen.

Maar die nacht droomde Bernard Bumpsey een droom, die hem voor veel boosheid schadeloos stelde.

Hij zag zijn vrouw, net als zichzelf, gekleed in een lang, wit gewaad, met een met parels bestikte gouden gordel om, op een ivoren troon zitten, waar een trap van zilveren treden naar om-

hoog voerde. Aan de voet van de troon stonden honderden danseressen, in luchtige gewaden, die hun met palmtakken koelte toewuifden. Hij verbeeldde zich, dat hij recht sprak over een groot aantal beklagden, die waren vastgebonden. Een stoet mannen trok langs hun troon en schenen hen eerbied te bewijzen, door zich voor hen op de knieën te werpen en het stof te kussen.

En als uit de hoge scheen een onzichtbaar koor te jubelen:

— Vicomte di Bumpsey! Vicomtesse di Bumpsey! Lang zullen ze leven in de gloria!

Dit scheen voor Bumpsey het toppunt van onderdanigheid, liefde en grootheid te zijn en met een glimlach van zalig geluk op zijn brede gezicht werd hij wakker.

Om tien uur in de ochtend, zoals was afgesproken, vervoegde Raffles zich aan het Hotel de France en werd dadelijk bij de handelaar toegelaten, die erg nieuwsgierig was en direkt wilde vertrekken, om het kasteel te bezoeken, waar hij naar verlangde.

De agent bracht nu alle eigendomsbewijzen mee, de koopakte, die alleen ingevuld hoefde te worden en die van alle zegels voorzien was, de eigendomsbewijzen van de huidige bezitter en tenslotte een prachtig gecalligrafeerd stuk op perkament, in het Italiaans opgesteld en waarvan onze brave Bumpsey dus geen syllabe begreep.

Maar Raffles vertaalde het voor hem en het bleek de adelsbrief te zijn, die tegelijk met de eigendomsbewijzen van het kasteel werd overgedaan.

Bevend van ontroering betastte nu Bumpsey het perkament, wreef met zijn dikke vinger over de zegels en bestudeerde de prachtige gothische letters.

Toen riep hij uit:

— Laten wij er dadelijk heengaan, mijnheer Busoni. Als het kasteeltje maar iets is, als het maar wat beter is dan een stal, dan ben ik uw man.

Alles werd in gereedheid gebracht en om elf uur ging men op weg.

Weer was Raffles naast de chauffeur gaan zitten en de auto klom nu tegen de hellingen van de Ligurische Alpen op en volgde de straatweg, die van Genua naar Alexandria loopt.

Maar bij Novi sloeg de auto een zijweg in, die zich steeds hoger kronkelde.

De huizen en de villas werden hoe langer hoe schaarser en men ontmoette heel weinig voorbijgangers.

Eindelijk liet Raffles de auto stoppen en wees met uitgestrekte vinger naar een gebouw, dat halverwege een hoge heuvel stond en met de achterkant tegen de helling daarvan scheen te rusten.

— Daar is uw kasteel, signor Vicomte di Bumpsey, riep hij plechtig.

Allen waren in de auto overeind gaan staan en Bumpsey riep uit:

— Het is niet groot, zou ik zeggen, maar het is toch nog groter dan ik dacht.

— Is het echt antiek? vroeg mevrouw Bumpsey.

— Het dateert uit de zestiende eeuw, burggravin, antwoordde de zogenaamde agent.

— Wat een prachtig kasteel en dan die zijtoren! riep Mildred opgetogen. Wat zal men vandaar een prachtig gezicht hebben op de omgeving.

— Dat is ook zo, juffrouw, zei Raffles. De streek is hier erg mooi, of schoon wel een beetje verlaten.

— Zijn hier rovers? vroeg Bumpsey plotseling aan de agent, want net waren hem de verhalen over de Italiaanse bandieten te binnen geschoten.

— Er zijn er wel, maar zij zijn tamelijk onschuldig, antwoordde Raffles nu kalm. Zij schieten nooit, als men hun maar dadelijk al het geld afgeeft, dat men bij zich heeft, en bovendien al zijn sieraden en andere kostbaarheden.

— Drommels! riep Sir Lionel Gresham uit. Dat had ik liever van tevoren geweten.

— Hoezo, sir Lionel? vroeg Mildred onschuldig.

— Wel, stotterde hij, het is toch minder aangenaam, een ontmoeting met die lui te hebben. Ik dacht, dat tegenwoordig de boeven van de grote Italiaanse wegen verdwenen waren.

— Alleen in politierapporten, sir Lionel, zei Raffles rustig. In werkelijkheid floreert het roverswezen tegenwoordig in Italië beter dan ooit, het spijt mij, dat ik dit van mijn eigen land moet zeggen.

Een korte stilte volgde op deze woorden, maar toen nam de bewondering voor het oude kasteel weer de overhand.

— Dat is waar ook, en ik vergat het nog te vragen; is het kasteel gemeubeld? vroeg Bumpsey.

— Twee slaapkamers en een zitkamer zijn bewoonbaar, mijnheer, antwoordde Raffles. Maar heel eenvoudig; het huis is bewoond geweest door een bewaarder en zijn vrouw. Maar als u er soms een nacht zou willen doorbrengen, dan zijn die meubels natuurlijk tot uw beschikking.

— Hé, ja, pa! riep Mildred opgewonden uit, vrolijk in de handen klappend. Dat zou heerlijk zijn.

— Maar hoe komen wij aan beddegoed en eten? riep mevrouw Bumpsey uit, die een te goede huisvrouw was, om zulke onontbeerlijke dingen te vergeten.

— O, daarover zou u zich niet ongerust hoeven te maken, zei Raffles met

een kort schouderophalen. De dichtstbijzijnde stad is hier geen vijf kilometer vandaan en ik zal graag het nodige voor u gaan bestellen.

Onder het spreken was het kleine gezelschap de kronkelende weg naar het kasteel opgelopen.

Inderdaad, het was niet erg groot, maar de prijs, dat moest Bumpsey kennen, was dan ook heel laag.

Het bestond uit een hoofdbouw en een zijbeuk, die weer bestond uit een vierkante toren.

De stenen waren grijs geworden van ouderdom, maar het huis maakte een uiterst solide indruk, en scheen nog eeuwen te kunnen trotseren.

De hoofdingang lag tegenover een klein, goed onderhouden grasveld gelegen, door een laag hek van de weg afgesloten.

In de verre omtrek was geen ander huis te zien en langs de hoofdweg bevoog zich geen enkel voertuig.

— Het is hier vrij stil, zou ik zeggen, merkte mevrouw Bumpsey op. Niet veel vertier, hé?

— Zeker niet zoveel als op het strand, vrouw, zei Bumpsey, maar dat kun je hier ook moeilijk verlangen.

Men was nu de buitendeur genaderd.

Raffles belde aan en een oude man met een lange witte baard kwam door de holle gang aansloffen en deed de deur open.

Hij scheen de vreemdelingen even wantrouwend op te nemen, en vroeg toen:

— Wat wilt u? Het huis is niet te bezichtigen. Het is al verkocht of zo goed als.

— Wat kletst die man daar? vroeg Bumpsey ongeduldig, en wie is hij?

— Het is Luigi Carmel, de huisbewaarder en hij vroeg wat wij wilden en

wie u bent, antwoordde Raffles.

— Nu zeg hem dat ik de koper ben en laat de oude man zijn blezen pakken.

Raffles zei een paar woorden in het Italiaans tegen de huisbewaarder en daarna scheen de oude man in te binden.

Hij liet de bezoekers binnen en sloot de deur achter hen.

Hij droeg een bos sleutels in de hand en opende een voor een de verschillende deuren van de vertrekken.

De Bumpseys volgden hem en keken nieuwsgierig rond.

De meeste vertrekken waren helemaal ongemeubileerd en alleen de muren waren bespannen met goudleer, ofwel behangen met gobelins.

De vloeren waren van donker gebeitst hout. De vensternissen waren diep, de ramen klein en smal.

Gelijkvloers waren drie kamers, op de eerste verdieping vier en op de tweede en laatste nogmaals drie.

En daarna ging men naar de toren, waarbinnen een smalle wenteltrap naar het plat voerde.

— De muren zullen hier wel heel dik zijn! meende Mildred. Zo 'n eeuwenoud huis.

Zij klopte met de kleine vuist tegen de muur en zei toen op verbaasde toon tegen de agent:

— Zeg, mijnheer Busoni. Wat klinkt die muur vreemd. Helemaal niet als steen, ik zou zeggen als hout.

— Dat is heel goed mogelijk, miss Mildred, antwoordde Raffles glimlachend. Een paar jaren geleden heeft de eigenaar alle muren van binnen met hout laten beschieten, want ondanks hun dikte, was het hier 's winters bar koud. Bedenk, dat wij hier op een hoogte van bijna dertienhonderd meter zijn.

Van het raam in het torenvertrek, waar men zich nu bevond, had men een

verrukkelijk uitzicht over de omgeving.

In de verte verhieven zich bergen, als in een blauwe nevel gehuld, dichtbij lagen prachtige akkers, en links kronkelde de hoofdweg om de berg heen, om zich verderop te verdwijnen in een prachtig woud.

Heel in de verte waren de torens en de hoge huizen van een grote stad zichtbaar.

En tenslotte kon men mijlen ver de loop van een brede rivier volgen.

Bumpsey stond even naar buiten te kijken en greep toen Busoni bij de arm.

— Er zal hier wel ergens pen en inkt in huis zijn, laten wij maar dadelijk de zaak in orde maken, ik heb geld bij mij.

— Ik ben tot uw dienst, vicomte, zei Raffles kalm.

Hij ging weer naar beneden en ging een van de gemeubileerde vertrekken binnen.

En hier had de overdracht plaats.

De koopakte werd ondertekend, het eigendomsrecht werd overgedragen, en eindelijk voelde Bumpsey het kostbare perkament, waarbij hij tot Burggraaf verheven werd, als zijn eigendom tussen zijn trillende vingers.

Hij tekende een cheque op een Genuese bank, en gaf die aan de pseudo-agent, die hem zorgvuldig opvouwde en in zijn portefeuille deed.

— Mijn principaal heeft op spoed aangedrongen en ik zal dus zo vrij zijn, dat papier nog vanmiddag in Genua te gaan verzilveren, zei hij. Mag ik morgen de vrijheid nemen, te horen of u goed gerust hebt in uw nieuwe bezit, signor Vicomte?

— Ja, neemt u die vrijheid maar, antwoordde Bumpsey genadig.

— Mag ik dan het genoegen hebben, uw gids te zijn op een kleine rondrit

in de omgeving? Ik zou u graag de mooiste punten eens laten zien.

— Afsproken. Nu, laten wij dan zeggen, dat u morgen met ons mee gaat. En neem dan nu meteen die huisbewaarder met zijn Sinterklaasbaard maar mee, wij verstaan de man toch niet, of verstaat u misschien Italiaans, collega? wendde hij zich tot Sir Lionel, die verliefde blikken op Mildred stond af te vuren, die echter geen reactie gaf.

— Ik? eh, nee, tot mijn spijt moet ik daarop ontkennend antwoorden, zei Sir Lionel verschrikt. Bovendien zal ik u verlof moeten vragen, nu ook weg te gaan, tot morgen natuurlijk. Ik wilde graag een oude vriend in Genua bezoeken, die ik in geen jaren gesproken heb.

— Ha, ha! Sir Lionel is bang in het oude spookhuis! riep Mildred schaterlachend uit. Hij denkt, dat wij hier door rovers zullen worden overvallen. Heb ik het niet goed geraden?

Maar Bumpsey trok dadelijk partij voor zijn beschermeling.

— Zaken zijn zaken, en oude vrienden moet men niet verwaarlozen, riep hij uit, en hij sloeg met zijn zware hand zo joviaal, maar ook zo stevig op de schrale schouder van Sir Lionel, dat deze met een pijnlijk gezicht in elkaar kromp en zijn bril hem weer van zijn neus viel.

— Dan zal ik misschien het genoegen van het reisgezelschap van Sir Lionel mogen smaken? vroeg Raffles hoffelijk. Wij zijn hier op een uur afstand lopen van Novi, en daar gaat over anderhalf uur een goede trein naar Genua.

— Ik wil mij graag bij u aansluiten, mijnheer Busoni, zei sir Lionel. Als u er niets op tegen hebt, kunnen wij dan morgenochtend samen weer terugkeren naar hier.

— Het zal mij erg aangenaam zijn, zei Raffles met een hoofse buiging.

— Tot morgen dan, riep Bumpsey uit. Maar dat is waar, dat vergeten wij. Beddengoed en eetwaar. Onze chauffeur zou u misschien wel naar die stad kunnen brengen en vandaar met een en ander terugkeren.

— Een uitstekend idee, Vicomte, antwoordde Raffles. De auto doet geen kwartier over de weg, en de chauffeur kan zich onmogelijk vergissen, als hij eenmaal op de hoofdweg is. Ik zal dan zorgen, dat alles wordt ingeladen en hier afgeleverd.

— Dat is buitengewoon vriendelijk van u, mijnheer Busoni, riep Bumpsey uit. Ik zal Brake zijn instructies geven.

En vijf minuten later reden Raffles en Sir Lionel broederlijk met de prachtige auto van de nieuwbakken burggraaf naar Novi.

HOOFDSTUK V.

AMOR IN DE KLEM

Zodra Raffles en Sir Lionel Gresham met de grote wagen in Novi waren aangekomen, liet de eerste de chauffeur naar een groot warenhuis rijden en sloeg daar het nodige in, dat de chauffeur straks weer mee terug zou nemen naar het pas aangekochte kasteel van Bernard Bumpsey.

Vervolgens ging hij naar een slagerswinkel en naar een kruidenier en volgepakt kon de auto weer terug naar het kasteel.

Raffles en zijn metgezel hadden nu nog net tijd naar het station te gaan en daar de trein naar Genua te halen, die ongeveer anderhalf uur over de afstand deed.

Zij namen plaats in een coupé eerste klasse, waar heel toevallig niemand anders zat.

Sir Lionel scheen niet van plan te zijn zijn waardigheid te grabbel te gooien door met iemand als een agent van Onroerende Goederen over koetjes en kalfjes te gaan praten en zo kocht hij een Engels tijdschrift, dook in een hoek weg, verdiepte zich in de lectuur van dit blad.

Maar dat was niet naar de smaak van Raffles. Hij ging tegenover de Engelse

edelman in een hoekje zitten, keek hem enige tijd glimlachend aan, en vroeg toen op de man af:

— U zoudt zeker graag met miss Bumpsey trouwen?

De aangesprokene liet de krant zakken, greep zijn bril vast en was in de eerste ogenblikken te verbluft om een woord te kunnen uitbrengen.

Toen hakte hij:

— Ik kan mij niet goed voorstellen, mijnheer, waarom u zich daarmee bemoeit. Maar ik hoef er geen geheim van te maken, ik mag inderdaad de jonge dame heel graag en wij zullen gaan trouwen.

— U? De jonge dame houdt dus van u?

Nu gingen de wenkbrauwen van Sir Lionel zo ver omhoog, dat hij zijn bril onmogelijk meer op zijn plaats kon houden.

— Ik geloof, dat de vraag u een beetje in verlegenheid brengt? ging de pseudo-agent verder, met dezelfde zoetsappige hoffelijkheid.

— Ik moet toegeven, mijnheer, dat ik niet goed snap, hoe u er toe komt, mij die vraag te stellen.

— Maar het is toch wel een belang-

rijke zaak, vindt u niet? Tussen ons gezegd en gezwezen en zonder u maar in het minst onaangenaam te zijn, maar ik geloof te hebben opgemerkt, dat het meisje liever uw hielen dan uw gezicht ziet. Ik ben er overigens zeker van, dat u het zelf ook wel zult hebben gezien. U weet ook wel, dat er een zekere Harry Grant hier in de buurt rondloopt, die heel wat meer in de smaak van miss Mildred valt.

Sir Lionel was bij het horen van deze woorden groen geworden en barstte nu los, voor zijn doen, tamelijk driftig:

— Ik moet zeggen, mijnheer, u gaat te ver. Ik geloof, dat u zich gaat bemoeien met dingen, die u helemaal niet aangaan.

— O, zeg dat niet, sir Lionel, zei Raffles vrolijk. Bedenk eens, dat ik nu om zo te zeggen een handelsvriend ben van de burggraaf. In zekere zin ben ik dus wel degelijk bevoegd om te spreken over dingen, die hem zo nauw aangaan. Apropos, u geeft, geloof ik, heel veel geld uit, nietwaar? Of liever, dat heeft u gedaan, want uw middelen zijn wel bijna uitgeput.

Maar nu werd Sir Lionel werkelijk boos. Hij smet de krant woedend neer en riep:

— Dat is het toppunt. Het spijt me, dat ik het u zeggen moet, mijnheer, maar de Italiaanse hoffelijkheid is bij u ver te zoeken.

— Ik begrijp werkelijk niet, waarom u mij gebrek aan hoffelijkheid verwijt, antwoordde Raffles onnozel. Ik doe toch niets anders dan constateren, wat algemeen bekend is.

— En wilt u mij eens vertellen, mijnheer, hoe u aan die wetenschap gekomen bent in die paar dagen, die u in Londen hebt doorgebracht? vroeg hij op een sarcastische toon.

— O, dat was een van de eerste dingen, die een van mijn vrienden, die lid is van de Windsor Club, mij vertelde, antwoordde Raffles droogjes.

— Maar u schijnt iets tegen het huwelijk te hebben, dat ik met Miss Mildred zou willen sluiten?

— Wel, sir Lionel, ik heb er niet meer op tegen, dan tegen iedere onnatuurlijke kruising, u hoort evenmin bij elkaar, als een vleermuis bij een nachtegaal. Begrijp mij echter goed. Ik bedoel hier niets onaangenaams mee.

— Wel, mijnheer, dan zullen wij het zonder uw toestemming moeten stellen, riep sir Lionel ironisch uit.

— Maar u spreekt steeds maar van «WIJ», Signor. U stelt uw huwelijk al voor als een voldongen feit. Hebt u zich nooit bezig gehouden met de mogelijkheid, dat u zich wel eens zou kunnen vergissen? Is het nooit bij u opgekomen, dat miss Mildred u wel eens helemaal niet zou willen hebben?

— Wat dat betreft, haar vader heeft alles te zeggen, riep sir Lionel grimmig uit. Hij heeft zijn zin nu eenmaal op mij gezet, hij weet dat er niets op mijn adeldom aan te merken is, wij zijn hier gelukkig niet in Amerika, en hij zal zijn wil weten door te drijven.

— Dat wil zeggen, u zou het meisje tot vrouw willen nemen, al was het zelfs onder dwang?

De ander haalde de schouders op en antwoordde:

— Zij zal wel aan mij wennen, met-tertijd.

— Ja, zoals een straathondje aan de schurft. Neem mij niet kwalijk, het is een Italiaans spreekwoord en het is niet de opzet van mij er iets onaangenaams mee te zeggen. Ik voor mij ben er vast van overtuigd, dat het meisje veel gelukkiger zou worden met de heer Harry

Grant.

— Nu is het genoeg, mijnheer, riep Sir Lionel razend uit. Dat gaat alle perken te buiten. Wilt u dit compartiment onmiddellijk verlaten, anders zou ik genoodzaakt zijn zelf te verdwijnen.

De spreker had in zijn drift helemaal vergeten, dat hij in een spoorwegcoupé zat.

Maar Raffles herinnerde hem er aan met de hoffelijke woorden:

— Wij zullen dan tot Genua moeten wachten, sir Lionel, ik heb niet veel zin deze coupé te verlaten, want de trein rijdt zo maar eventjes tachtig kilometer per uur.

— Dan zal ik zwijgen, mijnheer en u op die manier mijn minachting laten voelen, zei sir Lionel hooghartig.

— Een voortreffelijke methode, Signor, zo goed, dat ik ze op mijn beurt ook wil toepassen, zei Raffles droogjes.

En hij nam zelf een tijdschrift, ging zich in de tegenovergestelde hoek zetten en bemoeide zich helemaal niet meer met zijn medereiziger.

Maar toen de trein het station van Genua kwam binnenrijden, zei hij terloops:

— U logeert zeker in het Hotel de France? Ik zal zo vrij zijn u daar morgenochtend om negen uur te komen halen, om met u terug te reizen.

— Pardon, mijnheer, ik ben helemaal niet gesteld op uw gezelschap, zei Sir Lionel, sterk door zijn neus sprekend, wat bij hem het onmiskenbaar bewijs was, dat hij in zijn diepste gevoelens beledigd was.

— Zoals u wilt, Signor, antwoordde Raffles hoffelijk. Ik hoop dat u niet zult verdwalen. Stel u eens voor, dat u niet op tijd aanwezig zoudt zijn voor onze rit en dat Harry Grant daar in de buurt is van miss Mildred. Tot morgen

dus, signor en slaapt u er nog maar eens over.

Hij zwaaide vriendelijk naar de ander, die wit van woede zag, opende het portier en sprong op het perron, waar hij vlug tussen de reizigersstroom verdwenen was, de baronet aan zijn lot overlatend.

Hij haastte zich snel het station uit, riep een taxi aan en gaf de chauffeur het adres van een vrij groot hotel aan de kade op.

Een half uur later, stapte hij een grote hotelkamer binnen, waar zijn trouwe vriend Charles Brand hem met uitgestoken handen tegemoet kwam en vrolijk uitriep:

— Ben je daar, mijnheer de agent? Vertel mij eens vlug of alles goed gegaan is.

— Tot dusverre marcheerde alles voortreffelijk. De oude ezel slikte alles grif, hij is gek van titels en de koopsom, in de vorm van een cheque zit in mijn portefeuille.

— Hij heeft de driehonderd duizend lire dus betaald?

— Zonder een sekonde te aarzelen!

— En, is er nog niets ontdekt?

— Nog niets en wij zullen het nog wel een paar dagen kunnen uitzingen, in ieder geval, tot morgen.

— Gaan wij dan niet dadelijk terug? vroeg Charles verbaasd. Denk er om, wij lopen groot gevaar, als alles voortijdig uitkomt.

— Nee, Charles, ik heb nog een plannetje bedacht. Je weet hoe gek ik ben op romantiek en beschermeling spelen voor paartjes, die gescheiden worden door de wrede vader.

— Wat je zegt, is mij niet bepaald duidelijk, Edward, riep Brand uit. Waar heb je het over?

— De zaak is in het kort deze: Miss

Mildred is verliefd op een zekere Harry Grant, en die liefde is wederzijds. De jongelui zijn als het ware voorbestemd voor elkaar. Maar nu is er in het gezelschap van de oude gek een zekere Sir Lionel Gresham, die in stomheid weinig voor zijn vriend Bumpsey onderdoet, en die het meisje graag zou willen trouwen, natuurlijk alleen om het geld.

— Tot dusver is het heel duidelijk en toch begrijp ik er nog niet veel van. Waar zit die Harry Grant dan ergens?

— Hier in Genua.

— Hij is het meisje dus nagereisd?

— Dat is niet helemaal juist. Hij heeft de reis ongeveer gelijk met haar gemaakt, en toch niet in haar gezelschap. Hij is hier met zijn baas, de ingenieur Blunt, die hier in opdracht van de Italiaanse regering een paar nieuwe spoorbruggen moet bouwen. Maar Mildred heeft het natuurlijk geweten en zij heeft het zo weten te manoeuvreren, dat het vertrek van haar vader een beetje werd uitgesteld en juist met dat van Harry Grant samen viel.

— Uiterst romantisch! riep Brand uit. Dus de twee medeminnaars zijn nu hier en zullen de zaak uitvechten.

— Sir Lionel denkt, dat er helemaal niets uitgevochten zal worden. De brompot gelooft, dat hij zijn armen maar heeft uit te spreiden, als het zover is, en dat het gebraden duifje, bij wijze van spreken, er dan direkt in zal vliegen.

— Goed, nu ben ik er achter. Maar hoe kun je nu iets aan de zaak veranderen?

— O, dat zal niet moeilijk zijn. Wij zullen namelijk een kleine comédie op touw zetten, maar daarbij moeten wij Harry Grant in vertrouwen nemen. Het is een oude toneeltruc en ik zal hem voor deze bijzondere omstandigheden een beetje wijzigen, want in ieder geval mag ik mijn eigen belang niet uit het oog verliezen.

— Kun je mijn hulp daarbij gebruiken?

— Ik heb ze zelfs dringend nodig en ook die van James. Waar zit die op het ogenblik?

— Hij maakt een wandeling langs de haven.

— Nu, wacht hem dan hier op, en houd hem vast tot ik hier terugkom.

— Waar ga je heen?

— Ik ga nu naar Harry Grant. Ik weet, waar hij logeert. Ik zal je in het kort zeggen wat mijn plan is. Voor morgen heb ik een kleine rit op touw gezet en in de loop van die rit zullen jij en James mij het genoegen doen, ons te overvallen. Harry treedt als redder op en uit dankbaarheid is Vicomte di Bumpsey wel verplicht hem zijn dochter tot vrouw te geven. Je ziet, dat het een oeroude toneelcoup is, maar zij zal haar kracht nog wel niet verloren hebben. Ik heb je echter al gezegd, ik zal haar een beetje veranderen. Hoe, dat vertel ik je later nog wel. Jij gaat intussen onze mannen waarschuwen, want voor morgen heb ik hen weer nodig, de grap moet helemaal volmaakt zijn.

HOOFDSTUK VI.

DE OVERVAL

De volgende ochtend vertrokken Raffles, Brand en Henderson met de trein naar Novi.

Daar huurde Brand een snelle auto en Raffles nam voorlopig afscheid, om zelf, volgens afspraak, naar het kasteel van de nieuwbakken Burggraaf te rijden.

Het was ongeveer elf uur toen hij daar aankwam en hij vond het hele gezin bij elkaar in de grote kamer gelijkvloers.

Met een diepe buiging kwam hij binnen, en vroeg met zijn glimlach en zijn Italiaans accent:

— Hebben de dames en heren goed geslapen?

— Dat gaat wel, mijnheer Busoni, antwoordde Mildred. Alleen ben ik veel te vroeg wakker geworden. Het is merkwaardig, zo gehorig als het hier in huis is; er reden heel in de vroegte een paar zware karren voorbij en ik hoorde ze even duidelijk, als wanneer ik buiten had gestaan en toch waren mijn ramen dicht.

— Dat is de eigenaardigheid van de hoge berglucht, miss, antwoordde Raffles. U zult daaraan nog moeten wennen. Ik hoop, dat de chauffeur gisteren veilig

en wel is teruggekeerd met zijn vracht?

— Ja, maar anderhalf uur later dan wij hem verwacht hadden, antwoordde Burggraaf di Bumpsey.

— Hoe kwam dat zo? vroeg Raffles belangstellend.

— Wel, de ezel had zich twee keer in de weg vergist en hij had natuurlijk niets begrepen van de mensen, aan wie hij de weg vroeg. Hij schreeuwde maar « Castello! Castello » en wees dan in de richting waar ons kasteel staat, maar de mensen lachten hem uit. Gelukkig is hij toen vanzelf weer op de hoofdweg teruggekomen. Maar vertel eens, beste Busoni, hoe ver strekt zich nu eigenlijk mijn landgoed uit?

Raffles wees met uitgestrekte hand naar het onnozele lapje grond voor het huis en antwoordde hoogdravend:

— Deze hele prachtige wei is uw eigendom, Burggraaf.

— Anders niet? riep mevrouw Bumpsey teleurgesteld. Maar, lieve help, het is nauwelijks groot genoeg om er de was te bleken.

— Maar Burggravin, u vergeet nog steeds, dat driehonderd duizend lire ook heel weinig geld is voor zo'n bezitting, met de titel op de koop toe.

— Daar heeft mijnheer Busoni gelijk in, riep Mildred, en als wij goede vrienden willen blijven, dan moet u niet zo vervelend doordraven.

Daarop wendde zij zich tot de zogenaamde agent en vroeg:

— Het heeft vannacht toch geregend?

— Dat meen ik te hebben gehoord, miss. Het heeft de atmosfeer wel opgefrist, antwoordde Raffles.

— Dat ontken ik niet, maar ik zou u wel willen vragen, of er niets tegen te doen is, dat het hier inregent.

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op en herhaalde:

— Regent het hier in? Dat is het merkwaardigste, dat ik ooit gehoord heb.

— Ja, ik vind het ook tamelijk wonderlijk, antwoordde het meisje. Het water droop in straaltjes op mijn neus door twee verdiepingen heen.

— Merkwaardig. Heel merkwaardig, hernam Raffles hoofdschuddend. Ik zal morgen op mijn kosten een paar loodgieters sturen, om het dak te laten repareren.

— Dat is goed, dan praten wij er niet verder over, riep Mildred uit. Hoe staat het met ons tochtje?

— Ik ben direkt tot uw dienst, miss! antwoordde Raffles.

Het meisje nam hem terzijde en vroeg fluisterend, zodat de anderen het niet konden verstaan:

— Kunnen wij niet eens de kant van de rivier uitgaan? Ik bedoel, waar die spoorwegbrug vernieuwd moet worden.

Raffles keek het meisje in het zacht blozende gezicht en antwoordde:

— Nu, ik zal met uw wens rekening houden, signora.

Dan wendde hij zich tot Bumpsey en zei hardop:

— De rit zal zeker verscheidene uren duren, Vicomte. Zou u er niet de voorkeur aan geven, eerst hier te lunchen. Ik zie, dat Sir Lionel ook nog niet hier is.

— Ik dacht eigenlijk, dat u hem zoudt hebben meegebracht, mijnheer Busoni, riep Bumpsey uit.

— Dat lag ook oorspronkelijk in mijn bedoeling, burggraaf, zoals ik u gisteren gezegd heb. Maar tot mijn spijt is er een kleine woordenwisseling tussen ons ontstaan, gedurende de treinreis naar Genua.

— Een woordenwisseling? Waarover dan wel, als ik vragen mag? vroeg mevrouw Bumpsey nieuwsgierig.

— Wel, sir Lionel verklaarde dat uw dochter gauw zijn echtgenote zou zijn, en ik antwoordde hem daar op, natuurlijk zonder hem onaangenaam te willen zijn, dat dit volkomen uitgesloten was, omdat het onnatuurlijk en onzinnig is. De baronet scheen zich dit antwoord ten onrechte nogal aan te trekken en wij zijn met een zekere ruzie uit elkaar gegaan. Wij begrepen beiden, dat het onder deze omstandigheden niet aange naam zou zijn, om samen te reizen, en zo is sir Lionel waarschijnlijk met een volgende trein gegaan. Ik ben echter niet haatdragend en ik hoop van harte, dat hij niet verdwaald is.

Met gemengde gevoelens had het gezin Bumpsey naar deze woorden geluisterd.

En juist op dat ogenblik kwam sir Lionel Gresham in hoogst eigen persoon binnen.

Hij keek Raffles scheef aan, die een diepe buiging voor hem had gemaakt en ging daarna de leden van het gezin beurtelings begroeten.

En toen klonk zijn kraaiende stem, die zei:

— Ik moet u even vertellen, beste burggraaf, dat de toren van uw kasteel een stukje scheef staat. Hebt gij dat zelf al gezien?

— Wat is dat? Staat mijn toren scheef? Een toren van een eeuwenoud kasteel? Kom, kom, beste collega, als ik het niet beter wist, zou ik denken, dat je diep in het glaasje hebt gekeken.

— Bij Jove, het is zo, burggraaf! riep sir Lionel uit. De toren staat werkelijk een beetje scheef.

Nu kwam Raffles snel naderbij en zei kalmerend:

— Het zal wel niets te betekenen hebben. Zo iets komt in Italië herhaaldelijk voor. Denk maar aan de toren van Pisa. Die staat al eeuwenlang scheef en hij zal het nog eeuwen blijven doen. Ik zal echter dadelijk zelf eens gaan kijken en bij het minste teken van gevaar zal ik laten ingrijpen en de toren weer recht laten zetten.

— Wat een grappig oud huis, vind u niet? riep Mildred lachend uit. Dunne muurtjes, lekkende daken, een toren die scheef staat, als de boel maar niet boven ons hoofd invalt.

— Maar miss! riep de zogenaamde agent verontwaardigd uit. Daar is natuurlijk geen sprake van.

Burggraaf en baronet hadden fluis-terend een paar woorden met elkaar gesproken, en Raffles begreep, dat hij het onderwerp van dit gesprek had uit-ge-maakt.

De lunch had een tamelijk opgewekt verloop, ofschoon men zich een beetje moest behelpen, want de chauffeur was aangesteld als kok en de levensmidde-len waren voor 't merendeel uit blik.

Maar Busoni deed de toezegging, dat hij, als men hier wilde blijven, zorg zou dragen voor een paar Italiaanse be-dienden, die ook Engels spraken.

Eindelijk was alles klaar gebracht, men laadde wat versnaperingen in de auto, voor het geval men misschien langer zou worden opgehouden dan men oorspronkelijk vermoed had en vervolgens stapten allen in.

Raffles ging weer naast de chauffeur zitten en wees hem, welke wegen hij moest volgen.

De auto reed nu eerst naar Novi en daar werd getankt, waarbij de pseudo Busoni zijn onwaardeerbare diensten als tolk moest bewijzen.

Nadat dit gebeurd was en de auto desnoods de hele dag had kunnen rijden, stond mevrouw Bumpsey erop, dat er naar verschillende winkels werd ge-re-den en ook hier voerde Raffles bijna uitsluitend het woord.

En nu ging het de bergen in, langs brede en minder brede wegen, onder leiding van Busoni, die hier de omstre-ken voortreffelijk scheen te kennen.

Telkens ontlokten de panorama's kre-ten van bewondering aan Mildred en mevrouw de burggravin, maar de burg-graaf zelf en sir Lionel hielden zich blasé en deden alsof zij hun hele leven ner-gens anders dan in Italië hadden ver-tóefd.

En nu ging het naar beneden, langs de rivier.

Met opzet had Raffles de auto wat langzamer laten rijden, als om aan de toeristen gelegenheid te geven het land-schap op hun gemak te bewonderen, maar inderdaad om te voldoen aan de wens van Mildred, die misschien hoopte, dat zij hier haar beminde Harry zou aan-treffen.

En bij de derde brug, ver van Novi, werd haar wens eindelijk vervuld.

Daar waren een groot aantal werklieden, onder leiding van de Engelse inge-nieurs bezig met het opruimen van de

oude spoorbrug, waarvan de landhoofden nog onbeschadigd waren en gebruikt konden worden, om er de nieuwe brug op te leggen.

En al van ver zwaaide Harry, die de auto waarschijnlijk herkend had, met zijn zakdoek.

En Mildred stond rechtop in de auto en zwaaide, zo hard zij kon terug, totdat haar vader kwaad uitriep:

— Tegen wie zwaai je daar als een idioot meisje? Maar nu zie ik pas, wie het is. Die kwajongen van een Grant. Wat voert die hier nu weer uit?

— Zijn boterhammen verdienen, denk ik, burggraaf, zei Busoni.

— Waar ik mijn voeten zet, struikel ik over hem. Wilt u alstublieft terugkeren, mijnheer Busoni.

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Want de weg langs de rivier was hier erg smal en van draaien met de grote wagen was geen sprake, tenzij men nog een eind verder doorreed en bij de oprit naar de brug, dicht bij de spoorwegovergang, omkeerde.

En zo ontkwam men er niet aan, dat Harry Grant gelegenheid vond een veelzeggende blik met het meisje te wisselen, terwijl de auto langzaam keerde.

De auto aanvaardde nu de terugweg, maar langs een hele grote omweg.

Het leek Mildred zelfs, dat men enige keren langs dezelfde plek kwam, wat Busoni verklaarde door te zeggen, dat men zich hier in een waar doolhof van wegen bevond.

Om half vier werd gestopt in een prachtig woud, waar de straatweg doorheen liep.

De auto werd een stukje naast de weg geparkeerd en men maakte alles klaar voor de picnic.

Het weer bleef zich voortreffelijk hou-

den en de goede wijn, de voortreffelijke sandwiches en de prikkelende berglucht droegen alle het hunne bij, tot een opgewekte stemming.

Men vergat zelfs de tijd, totdat Raffles, die nu en dan op zijn horloge had gekeken, zonder dat de anderen het zagen, verschrikt uitriep:

— Het wordt hoog tijd om terug te keren.

— Maar het is nog klaarlichte dag en het is hier zo mooi, riep Mildred met een prullend lipje.

— Dat mag wel zo zijn, maar vergeet niet, dat wij hier ruim een uur rijden van het kasteel verwijderd zijn, kwam Raffles. En het wordt snel donker, miss.

— Nu wat zou dat, wij hebben toch goede lantaarns, riep Bumpsey.

— Dat is wel mogelijk, Vicomte, maar het is wel zo veilig om thuis te zijn voor het donker is. Ik las gisteren nog in de bladen, die te Novi uitkomen, dat men wat voorzichtig moet zijn met het oog op de rovers.

Het woord had een onaangename uitwerking en er viel een gespannen stilte.

Sir Lionel was vaalbleek geworden en sprong op, terwijl hij zenuwachtig heen en weer begon te lopen. Hij was de eerste die uitriep:

— Het begint al een beetje fris te worden, wij moesten maar liever naar huis gaan.

— Nu, vooruit dan maar, zei Bumpsey.

De chauffeur ging achter het stuur zitten en men aanvaardde de terugreis.

Het begon al donker te worden onder de zware bomen van het woud, en sir Lionel stelde zelfs voor de lampen maar vast aan te doen, die zouden de rovers waarschijnlijk wel op een afstand houden.

Maar voor dit nog kon gebeuren, juist op een kruispunt, had het onheil plaats.

— *Moneto altro vita*, riep een barse stem en tegelijkertijd sprongen twee kerels ieder op een kant van de treeplank en duwden de chauffeur en Raffles hun revolvers onder de neus.

— Daar heb je het al, jammerde de burggravin. Wat willen die lui van ons? Wat schreeuwde die man daar?

— Ons geld of ons leven, burggravin, stotterde de gewaande agent.

De chauffeur had met een onwillekeurige gebaar geremd, wit als een doek en zwichtend voor de aandrang van de revolver in de vuist van een reusachtige bandiet met een half masker voor zijn gezicht, een hele romantische punthoed op en korte spanbroek, een rode gordel om, een kort fluwelen wambuis en rode kruisbanden om de dikke wollen kousen.

De eerste die in beweging kwam, was sir Lionel Gresham. De baronet was de veertig al gepasseerd, hij had lange tijd niet meer aan gymnastiek gedaan en was trouwens nooit de vlugste geweest. Maar de snelheid, waarmee hij nu over de rand van de auto wipte en het hazenpad koos, wekte bewondering van allen, die het zagen.

Een van de bandieten zond hem nog een paar kogels achterna, maar deze troffen blijkbaar geen doel en zetten de vluchteling alleen nog maar tot meerdere spoed aan.

Maar nu zou het tweede bedrijf van het drama beginnen.

Want plotseling kwam er uit het kreupelbos een man te voorschijn met zijn colbertjasje over de arm, het boord van zijn sporthemd losgeknoopt en zijn zeilpet achter op het hoofd. Die man was Harry Grant.

Een ogenblik scheen hij als aan de grond genageld te staan bij het schouw-

spel, dat zich voor hem afspeelde.

Toen bedacht hij zich geen sekonde meer, smeed zijn jasje op de grond en sprong als een panter op de reusachtige bandiet toe, die het dichtstbij hem en nog altijd op de treeplank stond.

Onder normale omstandigheden zou de reus de jonge ingenieur zeker hebben kunnen kraken, maar hij werd blijkbaar verrast door de aanval en het volgende ogenblik rolden beiden over de grond.

In de worsteling ging de revolver een paar keer af, maar eindelijk wist de jongeman de reus zijn wapen te ontrukken en nu richtte hij hem hijgend van inspanning op zijn borst en beval:

— Ga tegen die boom staan, en waag het niet je te verroeren, want het zou je bezuren en steek je handen omhoog.

Aarzelend gehoorzaamde de reus en ging tegen de stam van een dikke eik staan.

De andere rover, die blijkbaar had ingezien, dat de aanslag wel als mislukt beschouwd kon worden, was snel weer van de treeplank gesprongen en in het kreupelhout verdwenen.

— Hebt u geen touw bij u? vroeg de heldere stem van Harry Grant.

De chauffeur bukte zich vlug, opende een kastje voor in de auto en haalde er een stevig stuk touw uit.

Hij gooide het Harry Grant toe en deze bond de reus eigenhandig en zonder dat deze een vin durfde bewegen, aan de eikenboom vast.

Met grote ogen en een bleek gezichtje, de kleine handen gevouwen, had Mildred deze heldendaad gadegeslagen.

— Mijn held, mijn redder, kwam het fluisterend over haar lippen. Hoe durft hij het.

Iets dergelijks scheen ook signor Vi-comte te voelen en tenslotte ontsnapte hem bijna onwillekeurig:

— Dat heeft hij hem kranig gelapt.
Daarop wendde hij zich tot Busoni en vroeg:

— Wat raadt u ons nu aan met die schurk te doen, mijnheer?

— Het is wat gewaagd om hem mee te nemen, lijkt mij, antwoordde Rafles. Wij moesten naar Novi rijden en daar de politie waarschuwen.

— Zijn wij daar ver van af?

— Hoogstens een kwartier.

— Je rijdt toch natuurlijk met ons mee, Harry? zei Mildred. Maar daarbij keek zij tegelijkertijd haar vader aan, als om hem toestemming te vragen.

Een ogenblik scheen de burggraaf in tweestrijd te zijn, maar toen zei hij:

— Het zal mij ...heel aangenaam zijn, als mijnheer Grant ons wil vergezellen.

En zo stapten allen weer in, terwijl de gevangen bandiet achterbleef, in zich zelf vloekend en mopperend, in een taal waarin bijzonder veel s's en o's voorkwamen en die zelfs Busoni niet scheen te begrijpen.

Drie kwartier later kwam men in Novi aan, maar deze vijfenveertig minuten waren voorbij gevlogen voor Harry en Mildred, die naast elkaar hadden gezeten op de achterbank en aan een stuk door met elkaar hadden gefluisterd en nog wat meer.

De politie werd op de hoogte gebracht en stuurde direkt een afdeling Carabi-

nieri naar het bos, die echter een paar uren later onverrichterzake zou terugkeren, want zij vond er niets anders dan een stuk getrokken touw; van de rover zelf was geen spoor meer te ontdekken.

Nadat de politie dus ingelicht was over de overval, reed de grote Rolls Royce naar het kasteel terug.

Het was tien uur 's avonds.

Ditmaal zou Busoni niet meerijden, zaken riepen hem naar Genua terug.

Voor zijn veiligheid hoefde de burggraaf niet langer bang te zijn, want men had hem twee Carabinieri met geladen karabijn meegegeven.

Een kwartier later stond de auto stil bij het begin van de zijweg, waaraan het kasteel lag.

De Bumpsey's stapten uit, terwijl de Carabinieri salueerden en de terugweg aanvaardden.

Maar zij waren nog geen vijftig passen weg of zij stonden verschrikt stil op het horen van diverse gillen.

Haastig renden zij terug en hijgend vroeg een van hun, die een bestje Engels sprak:

— Waarom schreeuwt u zo, signor? Wat is er aan de hand?

— Wat er aan de hand is? bulderde Bumpsey hees van schrik en woede. Mijn kasteel is weg.

HOOFDSTUK VII

HET FILMHUIS

De ordebewaarders met hun reusachtige steken staarden Bumpsey eerst een ogenblik aan, alsof zij bang waren, dat hij krankzinnig was geworden.

Toen herhaalde de man, die een beetje Engels sprak:

— Is uw kasteel weg?

— Alsof het nooit bestaan heeft, man, zie jij soms iets?

De Carabinieri tuurde omhoog, naar de Kelling van de heuvel, maar ofschoon het donker was, kon hij toch genoeg onderscheiden, om tot de overtuiging te komen, dat daar geen huis stond, of iets dat daarop leek, zelfs geen schuur of schapenstal, en zeker geen kasteel.

Met een uitdrukking van stomme verbazing op zijn bruin gezicht, wendde hij zich weer tot de Engelsman en antwoordde:

— Er is niets te zien Signor. Weet u wel zeker, dat wij op de goede plek zijn?

— Denk je, dat je met een gek te doen hebt? schreeuwde Bumpsey. Ik zou me nog kunnen voorstellen, dat ik gek ben geworden, maar mijn vrouw, mijn dochter en mijn chauffeur zien ook niets. Het kasteel is weg, alsof het nooit bestaan heeft.

— En wanneer was het er dan nog?

hakkelde de Carabinieri, die nu minstens even verbaasd was als de burggraaf in persoon.

— Vanmiddag om twee uur stond het er nog. Hier op deze plek.

— Dat is wel het toppunt, mompelde de ordebewaarder.

Zijn collega, nieuwsgierig door dit op heftige toon gevoerde gesprek, wilde nu weten wat er aan de hand was en de ander vertelde het hem in zijn landstaal. Maar toen hij was uitgesproken, riep de ander uit:

— Een kasteel? Hier heeft nooit van mijn leven een kasteel gestaan. Jij zou dat ook weten, als je niet pas een week geleden in Novi was aangesteld.

— Wat vertelt die man? vroeg Bumpsey, die in ernst geloofde, dat hij zijn verstand ging verliezen.

— Hij zegt, signor, dat er op deze plek nooit een kasteel gestaan heeft.

— Mijn hoofd, mijn arme hoofd! kreunde Bumpsey, terwijl hij als een ijsbeer rond begon te lopen en met beide vuisten zijn hoofd vasthield.

Maar nu kwam Mildred naar hem toe, legde hem de hand op de schouder, en zei zachtjes:

— Het geeft niets of u hier loopt te

schreeuwen, papa, daarmee krijgen wij het kasteel niet terug. Ik geloof, dat ik het al begin te begrijpen, die scheve toren, die gehorigheid, dat lekkende dak, die zonderlinge holle klank van de vloeren... het was geen stenen huis, vader, dat geloof ik nu beslist.

— Geen stenen huis? herhaalde Bumpsey toonloos, maar dan... dan ben ik bestolen.

— Daar ben ik ook bang voor, papa, antwoordde Mildred.

Bumpsey holde de weg op gevolgd door de anderen. Ook de Carabinieri draafden mee en nu begonnen allen ijverig te zoeken op de plek, waar het kasteel gestaan had, alsof het niet groter was geweest dan een lucifersdoosje.

Ja, er viel niet meer aan te twifelen, hier moest het huis gestaan hebben!

Want men vond er een paar matrassen een paar lege en volle blikjes zalm, een paar planken, en dat was alles. Maar het kasteel zelf was weg, verdwenen, alsof het door de grond was gezakt.

Radeloos ging Bumpsey op een van de matrassen zitten, schopte een leeg zalmblikje met de voet weg en sprong toen plotseling weer overeind, alsof hij door een slang gebeten was.

Hij liep op de Carabinieri toe, die wat Engels babbelde, greep de man bij de arm en zei hees:

— Hoor eens, is je iets bekend, dat men hier in Italië een titel kan kopen van burggraaf?

— Zeker is dat mogelijk, signor, als men bijvoorbeeld een kasteel koopt, waaraan een titel verbonden is.

— Zo, dat is tenminste de waarheid, riep Bumpsey uit. Maar als het kasteel er niet is, dan is natuurlijk de titel er ook niet?

— Dat spreekt vanzelf, signor.

— Dan ben ik dus Vicomte af, ex

Vicomte, kreunde Bumpsey.

In allerijl gingen allen naar de auto en het hele troepje reed snel naar Novi, waar de nacht in koortsachtige rust werd doorgebracht in een stampvol hotel, nadat de politie van alles op de hoogte was gesteld.

Het was zeker de wonderlijkste zaak, die men in Novi, zowel als te Genua nog ooit op te lossen had gekregen.

Men dacht eerst aan een mystificatie, met een grap van een Engelsman te doen te hebben, maar toen ook de chauffeur onder ede verklaarde, dat er een kasteel gestaan had, de vorige dag en toen ook een paar dagloners, die aan de bruggen werkten, hetzelfde verklaard hadden, toen moest men het wel geloven.

En toch, op die plek had sinds men-sengeheugenis nooit een huis gestaan, dat stond als een paal boven water.

Harry Grant, die een beetje Italiaans sprak, had zijn diensten aangeboden, die gretig werden aanvaard, en aan de grote ijver van de jonge ingenieur was het te danken, dat tamelijk snel de waarheid aan het licht kwam...

Hij was in de gelegenheid een gesprek af te luisteren tussen een paar half dronken dagloners, die bij het opruimen van de brug werkzaam waren en de volgende dag kregen deze mannen een uitnodiging om voor de rechter-commissaris in Genua te verschijnen.

En daar vertelden zij het volgende:

« Bijna twee weken geleden was hun door een werkbaas de vraag gesteld, of zij wilden meedoen aan een gelegenhedswerkje en zij hadden dit aangenomen, toen het hun bleek, dat zij daarmee klaar konden zijn voor hun werk aan de brugopruiming, waarvoor zij contractueel waren aangenomen, zou beginnen.

» Met nog veertig andere losse werklui waren zij per auto van Genua naar Novi gebracht, en vandaar naar een afgelegen plek, terwijl andere vrachtauto's een grote hoeveelheid materiaal vervoerden.

» Hier kregen zij voor het eerst twee Engelse heren te zien, waarvan een bijzonder groot en breed was en de ander tamelijk goed Italiaans sprak, en die verklaarden in opdracht van een Engelse filmmaatschappij een kasteel op deze plek te moeten opzetten.

» Alles was kant en klaar aangevoerd en men hoefde niets anders te doen, dan het huis in elkaar te zetten.

» Het was van hele sterke constructie en het duurde geen week, vóór het helemaal was voltooid.

» Toen werden, dat was juist nu drie dagen geleden, dezelfde arbeiders 's morgens plotseling uitgenodigd, om voor een heel hoog dagloon het huis weer af te breken. Het moest binnen een paar uur gebeurd zijn.

» Sommige arbeiders hadden al vast werk, maar de anderen kwamen omstreeks drie uur in de middag op de plek, waar het kasteel stond en om acht uur was er geen spoor meer van te bekennen en had men alle onderdelen in grote vrachtautos weggebracht ».

— Dit was beslist een grote stap voort bij het onderzoek, maar nu moest het nog worden uitgemaakt, waar dat

huis vandaan was gekomen.

En ook dit werd tamelijk gemakkelijk opgehelderd want in de middag van de dag, waarop de ochtendbladen het verslag van dit verhoor bevatten, kwam de directeur van de « Caesar Filmmaatschappij » uit Milaan bij de politie en vertelde de commissaris, dat ruim twee weken geleden een Engelsman bij hem was gekomen, die hem toestemming had gevraagd, een kasteel voor een paar weken te huren, dat over een maand gebruikt zou worden bij de opname van een film.

Hij bood er een goede huurprijs voor en de directeur had er geen bezwaar in gezien, hem het gebouw in huur af te staan, dat heel sterk was geconstrueerd en volkomen natuurgetrouw zoals de film dit nu eenmaal eiste.

Van dit ogenblik af was alles opgehelderd.

De huisbewaarder met zijn spierwitte baard was natuurlijk ook in het komplot geweest en van zijn driehonderd duizend lire zou de Engelsman natuurlijk nooit meer een penny terugzien.

En het allerergste was, dat hij, met het kasteel, ook zijn titel als burggraaf had verloren.

Slechts twee mensen hadden geen spijt van hun reisje naar Italië, dat waren Mildred Bumpsey en Harry Grant.

Want een paar weken later verscheen hun verlovingsadvertentie in de bladen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE VALSE BANKIER

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl.* is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :